

Arrest

nr. 257 209 van 24 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DEN BROECK
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 28 september 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 september 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 oktober 2020 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 12 april 2021.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, §1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, §2.

2. Artikel 57/6/1 luidt: “§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: [...]

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3;

[...]

“§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.[...]”

Bij koninklijk besluit van 15 december 2019 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, in werking getreden op 3 februari 2020, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116). Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, in casu Albanië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker in casu geen dergelijke elementen bijbrengt. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Verdrag van Genève en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) en c), van de Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

3.1. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Albanië gedood te worden omwille van problemen die zijn broer I. had met criminele groeperingen.

De commissaris-generaal stelt in de eerste plaats dat verzoeker en zijn gezin de afgelopen jaren meermaals naar West-Europa zijn getrokken zonder er een verzoek tot internationale bescherming in te dienen. Zij stellen Albanië definitief te hebben verlaten op 24 november 2019 hoewel uit hun verklaringen blijkt dat zij al meer dan twintig jaar problemen zouden hebben. Verder bleven zij voor hun komst naar België nog drie maanden in Frankrijk en wachtte verzoeker nog eens tien dagen bij zijn aankomst in België. Bovendien woont verzoekers broer in België. Verzoekers handelen is dan ook geenszins in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging in

vluchtelingenrechtelijke zin, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, en het ondermijnt vervolgens verzoekers geloofwaardigheid. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt of vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij na aankomst in een veilig derde land zo snel als mogelijk een beroep tot op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming.

De Commissaris-generaal stelt vervolgens dat er sprake is van meerdere incoherenties en merkwaardigheden omtrent de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote. Zo (i) plaatst verzoeker het voorval waar zijn broer hem sloeg eerst eind 2008 en vervolgens april 2018, terwijl zijn echtgenote dit in de zomerperiode van 2009 plaatst, (ii) verklaart verzoeker met zijn broer geen fysiek contact meer te hebben gehad en dat verzoeker zich verstopte, terwijl zijn echtgenote stelt dat zijn broer wel nog is langs gekomen, (iii) blijkt dat verzoekers echtgenote verklaarde dat hij zich niet verstopte, en blijkt dit ook uit verzoekers verklaringen zelf, namelijk dat hij terug naar Durrës keerde om er te werken, en komt verzoeker niet verder dan te stellen dat hij zich niet in het openbaar begaf wanneer er gevaar was, (iv) stelt verzoekers echtgenote dat zij niets van voorzorgen namen, en (v) verklaart verzoeker dat zijn moeder sinds 3 jaar niet meer in haar eigen woning woont, maar dat zij is ondergedoken, terwijl zijn echtgenote verklaart dat deze reeds zeven jaar bij haar familie woont.

De commissaris-generaal stelt dat verzoeker bovendien, wat er ook van het bovenstaande zij, niet aannemelijk heeft gemaakt voor de door hem aangehaalde problemen, die trouwens niet ressorteren onder de Vluchtelingenconventie, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen de hulp en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten. Zo (i) heeft verzoeker, betreffende de incident met de criminele groeperingen, nooit de politie gecontacteerd, (ii) volstaat de motivatie dat hij bang was en dit de situatie enkel erger zou maken, niet, en (iii) bestaat de bedoeling van een klacht er net in bescherming te verkrijgen en kunnen de autoriteiten vanzelfsprekend niet optreden indien zij niet op de hoogte zijn. Betreffende problemen met zijn broer ging verzoeker slechts één keer naar de politie en stelt hij dat je volgens een traditie geen klacht indient tegen een familielid, wat natuurlijk niet volstaat. Verder was verzoeker van mening dat de politie niet genoeg had gedaan om hem te helpen, maar heeft verzoeker dit nooit aangekaart. Verzoekers bewering dat zijn broer mensen bij de politie zou kennen maakt hij bovendien op geen enkele manier aannemelijk met een begin van bewijs. Uit verzoekers verklaringen blijkt verder dat de politie wel tegen verzoekers broer heeft opgetreden, zo werd hij veroordeeld en moest hij een gevangenisstraf uitzitten. Ten slotte wordt gewezen op de COI Focus van 15 juni 2020 waaruit blijkt dat in Albanië maatregelen werden en worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. De commissaris-generaal stelt dan ook dat uit de beschikbare informatie kan worden gesteld dat de in Albanië aanwezige autoriteiten, in geval van eventuele (veiligheids)problemen, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Met betrekking tot de reizen naar West-Europa en de keuze voor België stelt verzoeker dat het laattijdig vertrek aantoonde dat hij hoopte dat het voorbij zou gaan, en dat de situatie op het moment van vertrek onhoudbaar was geworden. Verzoeker stelt dat hij geen verblijfsrecht in andere Europese landen heeft aangevraagd omdat hij ondanks de problemen nog gelukkig in Albanië was, en dat het op die momenten nog niet onhoudbaar was geworden. Betreffende zijn reis net voor de aankomst in België stelt hij louter bedachtzaam te zijn geweest omdat hij eerst informatie wou inwinnen. Betreffende zijn broer stelt verzoeker dat de laatste jaren vooral de criminele organisaties voor problemen zorgden en niet zijn broer, en dat hij hoopt dat zijn broer in België ook als een gevaarlijk man wordt gezien.

De Raad stelt vast dat verzoekers betoog geen afbreuk doet aan de desbetreffende motieven. Zo wordt in de bestreden beslissing onder meer gesteld dat van een verzoeker die stelt bij terugkeer te worden gedood, kan worden verwacht dat hij na aankomst in een veilig derde land zo snel als mogelijk een verzoek tot internationale bescherming indient. Verder volstaat het niet dat verzoeker stelt louter bedachtzaam te zijn. Verzoekers handelen is geenszins in overeenstemming met zijn beweerde vrees.

Met betrekking tot de tegenstrijdigheden en onduidelijkheden stelt verzoeker dat dat zijn echtgenote slechts gedeeltelijk op de hoogte werd gehouden, dat verzoeker en zijn vrouw enkel naar de lagere school gingen en gegevens niet op dezelfde manier weer kunnen geven als mensen met universitaire opleidingen. Hij stelt dat de essentie van het verhaal hetzelfde is. Betreffende de contacten met zijn broer stelt verzoeker dat het ging om telefonische bedreigingen, en dat er inderdaad geen fysiek contact meer is geweest. Hij stelt verder zeer voorzichtig te zijn geweest en ging direct naar huis na het werken. Hij stelt dat zijn echtgenote de vraag niet goed heeft begrepen toen zij verklaarde dat zij geen

voorzorgen namen. *Betreffende de woonplaats van de moeder stelt verzoeker dat de chronologie niet geheel correct is, maar de feiten wel.*

Verzoeker kan niet voorhouden dat de essentie hetzelfde zou zijn als er sprake is van meerdere tegenstelling en incoherenties. Het zijn net deze tegenstellingen die de geloofwaardigheid van verzoekers beweerd vrees danig ondermijnen. Het wijzen op een verschil in opleiding verklaart niet waarom er onder meer een incident op verschillende tijdstippen wordt geplaatst. Verzoeker geeft bovendien zelf toe dat de chronologie niet correct is, maar de feiten wel. Verzoekers betoog kan niet worden gevolgd.

Met betrekking tot de mogelijkheid om beroep te doen om de in Albanië aanwezig autoriteiten, stelt verzoeker dat zijn vrees gebaseerd is op wat hij over de politie in zijn land weet. Vervolgens worden verschillende artikels aangehaald waaruit zou blijken dat de politie samen werkt met criminele organisaties, en de burgers niet tegen beschermt.

Verzoekers betoog doet geen afbreuk aan de desbetreffende motieven. Zo betwist verzoeker niet voor de problemen met de criminele groeperingen nooit naar de politie te zijn geweest. Ook betreffende de problemen met verzoekers broer heeft verzoeker louter één keer de politie aangesproken, waarna hij heeft besloten dat de politie hem niet voldoende zou helpen. De commissaris-generaal stelt dienaangaande duidelijk dat de politie moeilijk kan optreden indien zij niet op de hoogte is. Verzoeker toont bovendien op geen enkele manier aan dat de politie hem niet genoeg zou hebben geholpen. Zo blijkt dat de politie heeft opgetreden tegen verzoekers broer, die werd veroordeeld en een gevangenisstraf moest uitzitten. Betreffende de vrees voor de politie beperkt verzoeker zich tot het louter stellen dat dit gebaseerd is op wat hij over de politie weet. Met zijn selectieve lezing van de informatie van het Commissariaat-generaal opgenomen in het administratief dossier, en de verwijzing naar enkele algemene bronnen, toont verzoeker niet aan, en hij maakt voorts niet met concrete, valabele en objectieve elementen aannemelijk dat de informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal omtrent de beschermingsmogelijkheden in Albanië onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezen. Hij maakt hiermee, gelet ook op wat voorafgaat, hoe dan ook geenszins aannemelijk dat hij in Albanië met betrekking tot de problematiek met D.P. alle redelijke en realistische van hem te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput en dat de Albanese autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om hem hiervoor hulp en/of bescherming te bieden.

4. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 25 maart 2021, verwijst verzoekende partij naar haar aanvullende nota. Zij licht toe dat uit de vonnissen ten aanzien van haar broer duidelijk blijkt dat hij zich balorig gedroeg. Problematisch is dat, door de problemen van die broer met onder andere de Albanese maffia, hun familie en inzonderheid verzoekende partij en haar gezin bedreigd worden door de Albanese maffia. Verzoekende partij vervolgt dat niet voldoende rekening wordt gehouden met het feit dat de Albanese maffia een grote greep heeft op de Albanese autoriteiten zoals politie en justitie. Zij beklemtoont dat zij in het verleden nooit een verzoek om internationale bescherming indiende, maar nu kwamen er meer en heftigere bedreigingen van maffiafiguren die onhoudbaar werden. Verzoekende partij wijst erop dat de vraag dient gesteld te worden in welke mate de overheid de nodige bescherming kan bieden tegen bedreigingen van Albanese maffia. Volgens verzoekende partij is dit onmogelijk gelet op de corruptie en de verwevenheid van de criminaliteit met de staat, zodat er geen sprake kan zijn van bescherming. Verzoekende partij wijst erop dat haar leven en dat van haar gezin dan ook in gevaar is bij terugkeer naar Albanië.

4.2.1. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete en dienstige argumenten bijbrengt die afbreuk vermogen te doen aan of een ander licht kunnen werpen op de in voormelde beschikking opgenomen grond.

4.2.2. Waar verzoekende partij ter zitting, verwijzende naar haar ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota waarin zij opmerkt dat *“Deze documenten (aan)tonen (...) dat I. weddegeelijk een gewelddadige man is en dat de heer E. D. weddegeelijk hulp zocht bij de autoriteiten”*, laat gelden dat uit die bijgebrachte vonnissen ten aanzien van haar broer I. duidelijk blijkt dat hij zich balorig gedroeg, merkt de Raad op dat het feit dat verzoekende partij haar broer I. zich in het verleden – de per aanvullende nota neergelegde stukken betreffen rechterlijke uitspraken van juni 2009 en juli 2010 -, in Albanië schuldig heeft gemaakt aan strafbare feiten ter zake niet wordt betwist. Diens criminele gedrag in het verleden staat niet ter discussie.

Echter, voormelde per aanvullende nota van 3 juni 2021 bijgebrachte rechterlijke uitspraken van 11 juni 2009 en 2 juli 2010 zijn geenszins van aard een ander licht te werpen op de verschillende pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing. De commissaris-generaal oordeelde dat deze vaststellingen op ernstige wijze afbreuk doen aan de geloofwaardigheid en ernst van de beweerde problemen die verzoekende partij en haar gezin, jarenlang en tot aan hun vertrek uit hun land van herkomst, door toedoen van het criminele gedrag van die broer van verzoekende partij, met enkele criminele groeperingen in Albanië zouden hebben gekend en van de vrees die verzoekende partij heden nog steeds zou koesteren voor die criminele bendes. Uit de lezing van de rechterlijke uitspraken kan bovendien enkel worden afgeleid dat de broer van verzoekende partij één keer werd veroordeeld tot een boete voor het toebrengen van “opzettelijke lichte verwonding” en een tweede keer werd de strafzaak beëindigd omdat de benadeelde de aanklacht had ingetrokken. Uit deze uitspraken kan geenszins worden afgeleid dat verzoekende partij en haar gezin jarenlang door de daden van haar broer door de Albanese maffia wordt bedreigd.

4.2.3. Los van het al dan niet geloofwaardig karakter van die verklaarde problemen met en vrees voor die criminele groeperingen die zij als “de Albanese maffia” omschrijft, toont verzoekende partij, zoals eerder al werd vastgesteld, hoe dan ook niet aan dat het haar dienaangaande aan nationale bescherming vanwege de Albanese autoriteiten ontbreekt, net zoals zij evenmin concreet aannemelijk maakt dat zij voor eventuele nieuwe problemen met voornoemde broer niet op de hulp en/of bescherming van de Albanese politie, en meer algemeen haar autoriteiten zou kunnen rekenen.

De Raad verwijst in dit verband naar de motivering in de bestreden beslissing waar in dit verband op pertinente wijze het volgende wordt vastgesteld:

“Wat er ook van zij, u heeft niet aannemelijk gemaakt heeft dat u voor de door u aangehaalde problemen met uw broer en zijn tegenstanders waaronder criminele groeperingen (problemen die trouwens niet ressorteren onder de Vluchtelingenconventie daar zij ingegeven zijn door geld en de criminele activiteiten van uw broer) – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten.

Wat betreft de problemen, namelijk bedreigingen en fysieke geweldsincidenten, die u kende met criminele groeperingen in zowel Durrës als Tirana contacteerde u nooit de politie. Uw motivatie om dit niet te doen, met name dat dit de gemoederen zou verhitten waardoor het erger zou worden, u bang was en als u naar de politie zou gaan, uw belagers naar uw huis zouden komen en uw familie zouden vermoorden (CGVS, p. 14, 17), kan uw nalaten ter zake geenszins rechtvaardigen. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er immers precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden.

Voor de problemen met uw broer ging u slechts één keer naar de politie, dit naar aanleiding van een incident in 2008 – terwijl u en uw familie al sinds 1997 problemen kende (CGVS, p. 8-9) – wanneer uw broer u in elkaar had geslagen (CGVS, p. 14-15). Daarbuiten had u echter voor problemen met uw broer nooit de politie gecontacteerd omdat er een soort traditie is dat je geen aangifte kon doen tegen een familielid. Dergelijke traditie volstaat vanzelfsprekend niet om geen klacht in te dienen, te meer uw ouders de politie wel contacteerden over zijn gedrag (CGVS, p. 12). U verklaarde vervolgens dat naar aanleiding van uw klacht in 2008 de politie u niet voldoende hielp, u werd namelijk een eerste keer weggestuurd en wanneer uw klacht de volgende dag wel aanvaard werd, werden de belangrijkste zaken niet genoteerd (CGVS, p. 15-16). U kaarte dit door u als gebrekkig ervaren optreden van de politie evenwel nergens aan. U stelde bang te zijn (CGVS, p. 17). Na dit incident ging u voor problemen met uw broer niet meer naar de politie omdat u wist dat niets zou uithalen (CGVS, p. 17). Aan uw bewering dat de autoriteiten niets deden kan evenwel geen geloof gehecht worden. Immers uit uw verklaringen blijkt dat uw broer wel degelijk een straf kreeg in de vorm van een boete (CGVS, p. 16). Voorts stelde u dat ook uw vader de politie van Durrës vaak belde voor problemen met uw broer, maar dat zij evenmin tevreden waren met het optreden van de politie. U wist echter niet of uw vader effectief klacht had ingediend tegen uw broer noch had u hierachter geïnformeerd. Evenmin hebben zij tegen dit gebrekkige optreden van de politie stappen ondernomen (CGVS, p. 12-14). U wees er verder op dat uw broer mensen bij de politie kende en hierdoor anders behandeld werd (CGVS, p. 5, 8, 16). Opnieuw dient er vastgesteld te worden dat u dit niet aannemelijk maakte. U kon geen concrete namen geven van personen die hij bij de politie en of het gerecht zou kennen of waar deze te werk gesteld zouden zijn (CGVS, p. 17). U baseerde uw bewering dan ook louter op het feit dat uw broer zaken deed en hiervoor niet naar de gevangenis ging (CGVS, p. 17). Uit uw verklaringen blijkt echter dat de politie en of het gerecht wel degelijk tegen uw broer optraden, zo werd hij veroordeeld voor een ontvoering en diende hij daarvoor tussen 1999 en 2002 in de gevangenis te verblijven en stelde u eveneens dat het ook gebeurde dat hij twee of drie maanden in de gevangenis zat (CGVS, p. 10). Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 15 juni 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dan ook dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestrafing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat (...).Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen

nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.” (eigen onderlijning)

Verzoekende partij ontkracht noch weerlegt voormelde vaststellingen, zoals eerder al in de beschikking van 25 maart 2021 als volgt werd vastgesteld, een grond die verzoekende partij evenmin in een ander daglicht weet te plaatsen:

“Met betrekking tot de mogelijkheid om beroep te doen om de in Albanië aanwezig autoriteiten, stelt verzoeker dat zijn vrees gebaseerd is op wat hij over de politie in zijn land weet. Vervolgens worden verschillende artikels aangehaald waaruit zou blijken dat de politie samen werkt met criminele organisaties, en de burgers niet tegen beschermt.

Verzoekers betoog doet geen afbreuk aan de desbetreffende motieven. Zo betwist verzoeker niet voor de problemen met de criminele groeperingen nooit naar de politie te zijn geweest. Ook betreffende de problemen met verzoekers broer heeft verzoeker louter één keer de politie aangesproken, waarna hij heeft besloten dat de politie hem niet voldoende zou helpen. De commissaris-generaal stelt dienaangaande duidelijk dat de politie moeilijk kan optreden indien zij niet op de hoogte is. Verzoeker toont bovendien op geen enkele manier aan dat de politie hem niet genoeg zou hebben geholpen. Zo blijkt dat de politie heeft opgetreden tegen verzoekers broer, die werd veroordeeld en een gevangenisstraf moest uitzitten. Betreffende de vrees voor de politie beperkt verzoeker zich tot het louter stellen dat dit gebaseerd is op wat hij over de politie weet. Met zijn selectieve lezing van de informatie van het Commissariaat-generaal opgenomen in het administratief dossier, en de verwijzing naar enkele algemene bronnen, toont verzoeker niet aan, en hij maakt voorts niet met concrete, valabele en objectieve elementen aannemelijk dat de informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal omtrent de beschermingsmogelijkheden in Albanië onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezen. Hij maakt hiermee, gelet ook op wat voorafgaat, hoe dan ook geenszins aannemelijk dat hij in Albanië met betrekking tot de problematiek met D.P. alle redelijke en realistische van hem te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput en dat de Albanese autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om hem hiervoor hulp en/of bescherming te bieden.”

Verzoekende partij slaagt er aldus niet in een ander licht te werpen op hetgeen concreet wordt vastgesteld met betrekking tot de voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in Albanië en haar persoonlijke nalaten deze (voldoende) te benutten, laat staan uit te putten. De Raad beklemtoont dat verzoekende partij, hetgeen zij bovendien niet betwist, met betrekking tot haar verklaarde problemen met en vrees voor verschillende criminele groeperingen die zij als de “Albanese maffia” aanduidt, nooit naar de Albanese politie is geweest. In zoverre verzoekende partij ter zitting op algemene wijze voorhoudt dat de Albanese overheid onmogelijk de nodige bescherming kan bieden tegen dergelijke bedreigingen van de Albanese maffia, omwille van corruptie en de verwevenheid van de criminaliteit met de staat op wie de Albanese maffia een grote grip zou hebben volgens verzoekende partij, berust haar betoog aldus niet op enige, laat staan meerdere concrete en ernstige pogingen om voor haar verklaarde problemen de hulp en/of bescherming vanwege de Albanese autoriteiten in te roepen. De Raad onderstreept dat verzoekende partij haar beweerde problemen met criminele organisaties nooit heeft aangekaart, laat staan ooit officieel heeft aangeklaagd bij de Albanese politie en justitie, waardoor zij bezwaarlijk ernstig zo maar zonder meer kan voorhouden dat deze niet bij machte of onwillig zouden zijn om hiertegen op te treden.

Het voorgaande geldt en klemt des te meer, gelet op de vaststelling dat die ene keer dat verzoekende partij zich wel heeft gewend tot en beroep heeft gedaan op de Albanese autoriteiten deze wel degelijk en effectief hebben opgetreden. Zo blijkt uit de door verzoekende partij neergelegde gerechtelijke uitspraak van 2 juli 2010 dat verzoekende partij haar broer I. schuldig werd bevonden en veroordeeld werd voor het conflict dat zij en I. op 29 maart 2010 –dus niet eind 2008 of ergens in 2009 zoals verzoekende partij en haar echtgenote hier eerder in strijd hiermee en in strijd met elkaar verklaarden– met elkaar hadden in een strandbar in Durrës en waarbij zij slaags raakten. Uit de betreffende rechterlijke uitspraak blijkt bovendien, net als uit eerdere verklaringen van verzoekende partij, dat verzoekende partij haar broer I. eerder al veroordeeld werd (en dus niet aan zijn proefstuk toe was). Uit het document blijkt aldus, net als uit de andere bijgebrachte rechterlijke uitspraak van 11 juni 2009 – hieruit blijkt dat een zekere M. K. diens klacht tegen verzoekende partij haar broer I. heeft ingetrokken en de zaak werd geseponneerd omdat M. K. hem het incident waarbij I. hem had geslagen heeft

vergeven nadat zij hier nadien over hadden gesproken en I. zich had verontschuldigd-, dat de Albanese politie en justitie wel degelijk en effectief optreden, in tegenstelling tot wat verzoekende partij op algemene en niet ernstige wijze voorhoudt. Hiertoe is wel vereist, zo benadrukt de Raad, dat men klacht indient, hetgeen verzoekende partij voor die beweerde problematiek met de Albanese maffia dus evenwel geheel heeft nagelaten. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er immers in bescherming te verkrijgen tegen zijn of haar belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden.

4.2.4. Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot algemene opmerkingen, zoals o.a. het feit dat haar leven en dat van haar gezin in gevaar zouden zijn bij terugkeer naar Albanië, waarmee zij evenwel geen afbreuk doet aan het voorgaande en hetgeen eerder concreet in de beschikking en de bestreden beslissing werd vastgesteld.

Ze gaat voor het overige niet in op en laat voorts na concrete en valabele argumenten te formuleren met betrekking tot de in de beschikking van 25 maart 2021 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS